

KRITISCHE BEOORDELING BRITSE MIJNSTAKING

Solidariteit

Waarom hebben de mijnwerkers niet gewonnen?

'De vraag is waarom de mijnwerkers geen overwinning behaalden, terwijl ze toch heel sterk stonden. Van de 'miners' staakte 75 à 80 procent en er was veel solidariteit ui binnen- en buitenland.'

Op deze vraag tracht Iris van Zon, één van onze abonnees, een antwoord te geven. Zij was gedurende de mijnstaking actief in de solidariteitsbeweging in Groot Brittannië 'supporter van de Revolutionary Communist Party'. Sinds 1 juli woont zij in Londen. Zij schreef ons een uitvoerig artikel, waarin zij kritiek levert op de konklusie van Arthur Scargill (voorzitter van de National Union of Mineworkers, NUM) in maart jl. voor de britse televisie 'Dit is geen verlies, maar een overwinning voor de mijnwerkers. De solidariteit en het grootse verzet dat de mijnwerkers hebben geboden is op zich al een overwinning.'
Hieronder volgt, na overleg met Iris, een enigszins verkorte versie van haar artikel.

In het mei-nummer van solidariteit legt ook Wim Baltussen de nadruk op de positieve kanten van de mijnstaking. Zo zouden de vijf mijnen die de National Coal Board (mijndirectie, NCB) in 1984-1985 wilde sluiten, nog open zijn. En zouden de geplande 20.000 ontslagen nog niet hebben plaats gevonden. De realiteit is echter anders!

NCB IN DE AANVAL

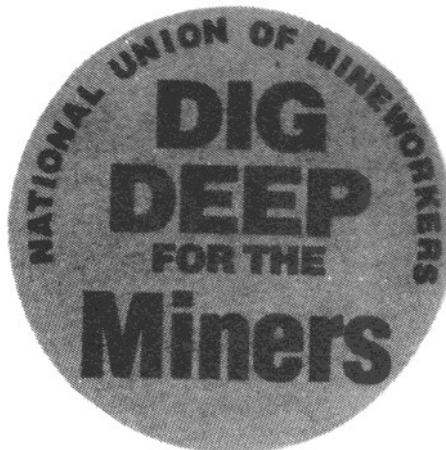
De NCB heeft na de staking zijn kans gegrepen en maakt gebruik van de zwakke positie van de mijnwerkers en hun vakbond. De managers van de mijnen zoeken nu allerlei redenen om mijnwerkers te ontslaan en vinden die ook. Vaak zijn het valse beschuldigingen.

In Westoe (Tyneside) werd een mijnwerker ontslagen, omdat hij in de lift een 'scab' (stakingsbreker) zou hebben geschopt. Dat was al drie keer eerder gebeurd, overigens alle keren gevolgd door een spontane staking.

In het Noordoosten (Durham, Northumberland) zullen 1200 banen moeten verdwijnen. Veel mijnwerkers hebben al grote sommen geld aanvaard en zijn daarna vertrokken.

In Askern is het loon nog maar tachtig Pond per week. De ploegentoeslag, bonus, watergeld, toeslag voor het schrijven van rapporten enzovoort zijn weg. Dat scheelt ruim dertig procent, terwijl in april 1983 het gemiddelde basisloon ruim honderdendertig Pond bedroeg.

In de gevangenen zitten nog enkele honderden mijnwerkers, voor wie er nog steeds geen amnestie is. Ook de vele ontslagen arbeiders hebben hun banen nog niet terug en daar is ook in

de toekomst weinig kans op. Op dit moment wordt Cortonwood gesloten (half juni), de mijn waar de staking begon.

De reactie van de NUM op dit alles is 'Wacht maar tot er een Labour-regering komt, nu kunnen we niks doen.'

FOUTEN IN STRATEGIE

Al met al weinig reden om van een overwinning te spreken. Na de staking zijn de mijnwerkers en de NUM weer terug bij af. Het lijkt me fout om de niet-stakende mijnwerkers de schuld van de nederlaag in de schoenen te schuiven, wel is nodig na te gaan wat fout in de strategie zat. Ik noem de hoofdpunten.

- *Te veel vertrouwen in het overleg.* De Thatcher-regering is keihard, van haar is geen enkele toegeving te verwachten. Overleg met Thatcher en haar mijndirectie haalt dus niets uit. Ook de NUM zit nog in het oude patroon vast waarbij industriële conflicten via overleg lijken opgelost te kunnen worden.

- *Krisis kraakt 'Plan for Coal'.* In 1973 stellen de regering, de NCB en de NUM een 'Plan for Coal' vast, waarmee de mijnindustrie gereorganiseerd en daarna weer winstgevend moet worden. Maar onder invloed van de economische crisis heeft de NCB andere ideeën gekregen over deze reorganisatie. De winsten zijn minder, dus moeten er banen weg. Door terug te grijpen op het 'Plan for Coal' heeft de NUM de arbeidsplaatsen van de mijnwerkers afhankelijk gemaakt van de winsten.
- *Organisatie van de staking bureaucratisch.* Door de centralistische leiding van de NUM zijn de pickets slecht georganiseerd. Vaak krijgen de stakers pas 's morgens te horen waar ze heen moeten. Gelijktijdig wordt het aantal 'flying pickets' beperkt.
- *Weinig solidariteit van de TUC.* De vakcentrale TUC wijst de daadwerkelijke steun af waar Scargill om vroeg. De leiding van de TUC beschouwt stakingen als een aantasting van 'de' nationale industrie.
- *Passiviteit van de Labour Party.* De leiding van de Labour Party steunt de mijnstaking slechts met mooie woorden. Ze heeft niks gedaan om de staking naar een overwinning te leiden. Wel wordt Thatcher geholpen door met haar het geweld af te keuren. Maar ja, de linkse Labour-leider, Tony Benn heeft immers zelf meegeholpen enkele mijnen te sluiten toen hij in 1974-1975 minister van energie was.

NATIONALE KAMPANJE NODIG

Nu, drie maanden na het einde van de staking, laat de NUM het afweten. De regering en de NOB stellen zich provocerend en agressief op er laten harde klappen vallen. Op plaatselijk nivo blijft het verzet hardnekkig, maar een nationale campagne onder leiding van de NUM blijft uit. Zo'n campagne zou de volgende eisen moeten bevatten:

- Amnestie voor alle gevangenen mijnwerkers.
- Alle ontslagen mijnwerkers weer aan het werk.
- Geen mijnen sluiten, geen verdere ontslagen.
- Financiële steun rechtstreeks aan de

KRITISCHE BEOORDELING BRITSE MIJNSTAKING

Solidariteit

mijnwerkers.

- Afschaffen van het loonsysteem waarin meer kolenproductie meer geld oplevert - invoering van een minimumloon voor alle mijnwerkers.

De staking is voorbij, maar de strijd niet. Rond dit programma van eisen zullen de mijnwerkers terug moeten vechten. Ze hebben bewezen daar de kracht voor te hebben.

Iris van Zon